

Я вибрався на свіже повітря. Від обговорень можливої постановки п'єси, якої ніхто не читав, голова йшла обертом.

Був теплий вечір — перша звістка весни. Котеджі підсвічувалися вигадливими білими кулями, які ніби проростали з землі. Де-не-де в хашах виднілися авангардні двометрові скульптури — синій кінь, червона птаха, рожеві зайці. Біля кожної зі скульптур окрема табличка: «Якщо вам сподобався цей твір мистецтва, можете замовити його на рецепції. Вартість — 25 тис. грн.» Я присвиснув і рушив далі.

Тепле сяйво круглих ліхтарів створювало затишну атмосферу.

На дитячому майданчику хтось катався на гойдалці. То була Іра:

— Привіт!

— О, привіт! — відповіла Іра і хотіла пригальмувати гойдалку.

— Тебе покатали?

Ми ще не говорили до цього один на один. І перехід на «ти» був надто різким. Секунду вона вагалася, але відповіла:

— Давай.

Гойдалка рипнула, вона запитала:

— Як тобі сьогоднішній день?

— Дуже незвично. Особливо віра в те, що в простій вдумливій розмові є якийсь особливий сенс.

Іра посміхнулася.

— Чому посміхаєшся? — запитав я, ловлячи і відпускаючи гойдалку.

— Зазвичай, у більшості учасників Семінару виникають саме такі відчуття. Правда, тобі легше, ніж іншим.

— Чому?

— Бо ти хоч тексти прочитав, — її посмішка стала ширшою.

Повисла пауза. Порипувала гойдалка.

Я перебирав питання, на які не отримав би односкладної відповіді.

— Скажи, чому це все називається вулицею Советською?
І GPS так дивно її позначає.

Вона зіскочила з гойдалки.

— Раніше тут був дитячий табір. Ось ці кучкування, що називають тепер «альпійським селом», — вона повела рукою в бік, де стояли купки елітних садиб зі зрубу, — це колишні піонерські сараї. Он там, де зараз ресторан, була їдальня. На одній зі старих фотографій є момент, як діти, тримаючись за руки, весело чимчикують туди.

Я слухав її голос, і реальність ставала прозорою. Крихкою. У вечірньому світлі розмивалися обриси будівель та будинків. Крізь них проглядалися сірі обшарпані привиди піонерського минулого.

Повіяло холодом.

— Тут грохи далі, штучне озеро, яке спустили на зиму. Там був басейн для найменших жабенят.

Ми йшли алеєю. Я, наче турист, крутив головою.

— Де стайня, раніше була маленька ферма, яка підгодувала табір.

— І це все вулиця Советська?

— Так. Ці всі гектари і садиби за документацією є кількома сараями на закинутій вулиці Советській. «Адмірал» фактично годує всі Терновці.

Ми підійшли до дивної каплички у глибині алеї. Іра, випереджаючи моє питання, сказала:

— Ще один відголосок минулого. Тепер частина стратегічного партнерства «Астри» та «Адмірала».

Споруда мала дивну форму. Ніби величезний цільний шмат каменю, вирваний зі скелі. В середині шматка і видовбали простір, в якому була капличка. Система софітів, розвішаних довкола на деревах, направляла світло у вітражі.

— До вулиці Советської на цьому місці було поселення. І монастир. Але в 30-х енкаведешники вирізали всіх.

Пласти реальностей, минулого і майбутнього, розмивалися, перетворюючись на стереомалюнок.

Ставало дедалі холодніше.

— Монастир?

— Знаєш, версії різняться. Але всі сходяться на тому, що тут особливе енергетичне місце. Кажуть, тут був орден терновців. Старців, котрі говорили з мертвими і віддали таємниці. У найфантастичніших версіях і вигадках зустрічаються згадки про їхні зв'язки з Америкою, Італією, Францією...

— Майже як «Астра».

— Так, якимось так. Але це XVII—XVIII століття. Складно уявити, які то могли бути контакти.

— А ця капличка? Її не зруйнували?

— Совети вирізали всіх. На фотографіях видно, що старців катували. Палали вогнища, комусь зі старців вбили кілок у груди, наче якійсь нечисті, — тієї миті в її очах були не тільки біль і сум, а й відблиски смолоскипів, від яких запалали Терновці. Для неї це була не історія, а реальність, яку вона проживала. — Вони все зрівняли. З каплиці зробили зерносховище.

— З такою брилою складно щось зробити.

Тінь посмішки майнула на її обличчі.

— В середині 90-х Юхим Євгенович повернувся до України. Одна з його заповітних мрій була відродити Терновці.

— А як щодо монастиря?

Іра секунду вагалася, чи можна розповідати мені ще щось.

— Монастир міг би відновитися, як історична складова селища. Та на той час територію піонертабору вже перекупили...

— І почали закладати «альпійське село».

Вона кивнула.

— Поганий той піонер, який не мріє стати адміралом, — додав я.

— Каплицю відновили за описами і фотографіями. Спеціалісти, щоправда, були трохи шоковані фресками, та Юхим Євгенович наполіг на реставрації один в один.

— Там відчинено? Сходімо, подивімося!

Шви реальності затріщали, ніби електричний розряд ударив поруч.

— Медіаторам туди не можна.

— Та ладно. Ти це кинь, — відповів я.

Серйозний вираз на її обличчі застерігав, але якийсь підлітковий азарт під'юджував мене.

— Нічого ж не трапиться. У цей цукровий, — я кинув оком на капличку, — гаразд, цей кам'яний будиночок діткам краще ходити парами.

— Нам заборонено. Медіатори не мають права переступати поріг каплички терновців, — іншим, майже металічним голосом відрубала Іра.

За секунду вираз обличчя змінився, наче їй було соромно за свої слова.

— Іди подивись, а ми завтра поговоримо. Бувай.

Вона швидко пішла темною алеєю в бік головного корпусу.

Кам'яний застиглий мішок каплиці манив мене. І я не мав сил опиратися цьому наказу.

Вони не приховували своєї присутності. Підказки і знаки супроводжують нас усе життя. Одначе реальність настільки фантастична, що не вистачить віри повірити в неї. В її правдивість.

Тому простіше вірити, що все ілюзія, все вигадка.

Зовні вузька, видовжена капличка всередині розгалужувалася величезним залом. За порогом був уже інший світ, ізольований від зовнішнього. Згодом, якимось опинившись у ревербераційній камері, де стіни поглинали всі звуки і вуха наче закладали ватою, я відразу згадав відчуття від каплиці.

Стіни підсвічували червоними софітами. Величне червоне світло струменіло стінами, фарбуючи все кров'ю.

Вівтаря та іконостасу не було. Ікон теж. Але велич каплиці створювала відчуття, що весь простір і є вівтарем.

Сама реальність ніби вивисується і стає ближчою до небесних сфер.

Я підійшов ближче до стін. У потоках червоного світла розрізнялися малюнки. Неперервною сув'яззю від стіни до стіни петляли мініатюрні, примітивні зображення тортур. Так, наче життя для того, хто малював ці зображення, було неперервним болем. І кожен день був іще однією мандрівкою колами пекла. Ця історія не мала ні початку, ні кінця. Як і сама боротьба за життя і душі.

Тіло розрізалося навпіл. З нього виймали щось примарне. Певно, душу. Її смажили на вогні. Варили в чані. Різали на шматки і подавали на стіл.

Відрізали голову. Розбивали череп. Діставали мізки. Смажили на вогні. Варили в чані. Смакували по кусню.

Тіло розрізалося навпіл. Душу саджали на повідок. Як собаку. Чи, пак, корову. Душу викручували, витряхували, висмоктували з неї по краплині життя.

Душі заганялися в зграю. Їх впрягали в упряжку. Вони тягли вози, які нагадували сузір'я Малої Ведмедиці. Ніби вози тяглися небом.

Відрізали голову. Пробивали в ній дірки. Вставляли соломинки і поволі тягнули мізки. Коктейлі в особливих посудинах.

Кожна історія, кожен малюнок був рецептом приготування. Але не плоті людини. Її душі. Наче кухарі могли витиснути з людини саму її сутність. Добути екстракт того, чим є людина.

Під самою стелею, де малюють голуба з благою звісткою, було виведено зеленуваті вибляклі зображення химерних істот. Величезна жаба душила чоловіка, очі лізли на лоба. Душа скрапувала по краплині.

Кривавими хвилями історія поглинала мене, і жодна недитяча казка, жоден містичний путівник Львівщиною не могли передати жаху, що зароджувався в глибині тіла. Ніби боявся не я.

Боялася моя сутність. Бо полювання йшло за нею.

Я довго не міг заснути. Запитання. Самі запитання.
«Астра» приховувала чимало лячних таємниць.

А ще було страшно. І не було з ким поговорити.

Бармен сказав, що учасники Семінару замість вечері
добряче набралися.

Я зробив так само.

Мені снилася вистава, яку я ставив. Це був успіх.

Але щось важке тисло на груди. Не давало дихати. Души-
ло. І слизьким язиком вилизувало вухо. І хотіло проникнути
в голову, в саму свідомість.